

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Egeria, z. s.**
sídlem Obchodní 1324, 765 02 Otrokovice

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

za účasti:

1) **Ředitelství silnic a dálnic s. p.**
sídlem Na Pankráci 546/56, Nusle, 140 00 Praha 4
zastoupený advokátem JUDr. Martinem Janouškem
sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4

2) **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**
sídlem Körnerova 219/2, Zábrdovice, 602 00 Brno

3) **Spolek pro ekologii Kostelec**
sídlem Májová 432, Kostelec, 763 14 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2023, č. j. MD-8371/2022-930/41, ve věci
územního rozhodnutí,

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Žaloba se zamítá.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2023, č. j. MD-8371/2022-930/41, (dále jen „Napadené rozhodnutí“), kterým k odvolání žalobce a osob zúčastněných na řízení, a to pobočného spolku Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a spolku Spolek pro ekologii Kostelec, žalovaný částečně změnil a doplnil (výrok I.) a ve zbytku potvrdil (výrok II.) rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje (dále jen „Krajský úřad“) ze dne 19. 11. 2021, č. j. KUZL 81630/2021, (dále jen „Prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo k žádosti Ředitelství silnic a dálnic s. p. (dále jen „ŘSD“) změněno rozhodnutí Městského úřadu Holešov ze dne 15. 11. 2004, č. j. SŘ/9909/2004/Sa, (dále jen „Územní rozhodnutí“), kterým byla umístěna stavba označená jako „Rychlostní silnice R49, stavba 4901 Hulín-Fryšták“, a to v rozsahu změny tří stavebních objektů (SO 701.1 – Protihluková stěna Třebětice R49 – TRE3 v km 4,057 – 4,500 vpravo; SO 703.2 – Protihluková stěna Horní Lapač v km 11,301 – 11,921 vlevo; SO 703.4 – Protihluková stěna Dolní Ves v km 16,360 – 16,600 vpravo).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. *Prvním* žalobním bodem žalobce namítal nemožnost seznámit se s kompletním Územním rozhodnutím, které bylo v řízení měněno, a podle jehož výroku na str. 1 jsou jeho nedílnou součástí situace v měřítku 1 : 50 000 a 1 : 2 000. Žalobce v námitkách z 9. 8. 2021 (bod 1.3) vytýkal, že ŘSD svou žádost předepsaným způsobem nedoplnil, neboť situační výkresy absentují. Po doplnění správního spisu žalobce ve vyjádření z 10. 11. 2021 (bod 1) namítal, že situační výkresy v měřítku 1 : 2 000 byly dodány pouze zmenšené a jsou tak nečitelné, protože ze spisu nelze ověřit, jak se liší podoba stavby umístěné Územním rozhodnutím od navrhované změny. Tyto námitky Krajský úřad vypořádal na str. 31 a 45 Prvostupňového rozhodnutí, s čímž se žalobce neztotožnil. V odvolání (bod 12) tak žalobce projevil nesouhlas s tím, že situační výkresy jsou čitelné, k čemuž doložil fotografii štítku situačního výkresu; dále nesouhlasil i s tím, že by pan Mach byl upozorněn, že do spisové dokumentace lze nahlížet i na monitoru, kde je možné si jakoukoliv část zvětšit, záznam o nahlížení do spisu z 5. 11. 2021 to nedokládá, naopak bylo k dotazu panu Machovi sděleno úřední osobou, že podklady jsou k dispozici jen v papírové podobě; dále žalobce uvedl, že problémy Krajského úřadu s kopírováním nelze přičítat k tíži žalobce a že situační výkresy či jejich kvalitní kopie měl dodat žadatel a ne Krajský úřad. Uvedenou odvolací argumentaci vypořádal žalovaný v Napadeném rozhodnutí na str. 48 až 49, žalobce s tímto vypořádáním nesouhlasí z následujících důvodů. Není pravdou, že by žalobce nepřednesl konkretizaci o újmě, která by mohla vzniknout špatně čitelným výkresem, žalobce ve vyjádření z 10. 11. 2021 (a zopakoval to i v bodu 12 odvolání) namítal nečitelnost výkresů, a tedy

nemožnost ověřit, jak se liší podoba stavby umístěné Územním rozhodnutím od navrhované změny. Dále, klade-li žalovaný žalobci k tíži, že již v záznamech o nahlížení do spisu z 26. 8. 2021 a 5. 11. 2021, které žalovaný považuje za protokoly, žalobce nevyjádřil žádné výhrady předvídané v § 18 odst. 3 větě druhé zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „SpŘ“), pak žalobce neměl důvod k odepření podpisu či námitkám proti obsahu záznamů, tyto neuváděly nic sporného. Po účastnících územního řízení nelze požadovat, aby dokumenty, které při nahlížení do spisu fotografují, okamžitě vyhodnocovali a sepisovali proti nim námitky do záznamů či protokolů, žádný předpis takovou povinnost neukládá, a nesplnění takové neexistující povinnosti by žalobci nemělo být přičítáno k tíži. Žalobce své námitky ohledně absence situačních výkresů a posléze nečitelnosti jejich zmenšených kopií uplatňoval ve lhůtě stanovené Krajským úřadem. Názor žalovaného, že rozostření drobného písma po přiblížení není komfortní, ale že rozpoznání kompatibility Územního rozhodnutí a jeho změny nezávisí na čitelnosti písma pro přiblížení, žalobce rovněž nesdílí; dle žalobce tím žalovaný říká, že žalobci může být jedno, co se uvádí v situačních výkresech, a svým názorem žalovaný popírá Územní rozhodnutí, podle kterého jsou jeho nedílnou součástí situace v měřítku 1 : 50 000 a 1 : 2 000, tedy výkresy podstatně kvalitnějšího měřítka (rozlišení), než byly podkladem rozhodnutí Krajského úřadu. Měřítko výkresů není samoučelné, odvíjí se od něj srozumitelnost a čitelnost grafických i textových údajů. Podrobné situační výkresy měly mít měřítko 1 : 2 000, ale u jejich zmenšených kopií na formátu A3 bylo měřítko několikanásobně (cca čtyřikrát) hrubší, což způsobuje jejich nečitelnost a nepřehlednost. ŘSD měl tyto situace ve stanovém měřítku k dispozici a žalobci byla poskytnuta jen zmenšená a nečitelná kopie; žalovaný pochybil, neboť tuto vadu neodstranil. Žalobce se tak nemohl v plně šíři seznámit s Územním rozhodnutím a porovnat, jak se liší podoba stavby původně umístěné od navrhované změny. Nedodáním situačních výkresů v měřítku dle Územního rozhodnutí byla porušena rovnost účastníků řízení ve smyslu § 7 SpŘ a bylo též zkráceno právo žalobce vyjádřit se v plném rozsahu. Konečně žalobce namítal, že žalovaný nijak nereagoval na jeho námitku (bod 12 odvolání), že situační výkresy měl dodat ŘSD a ne Krajský úřad, a Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné, tedy rozporné s § 68 odst. 3 SpŘ. Dodat Krajskému úřadu Územní rozhodnutí s ověřenou situací bylo povinností ŘSD podle výzvy Krajského úřadu z 30. 3. 2021, č. j. KUZL 21474/2021. Postup, kdy namísto ŘSD doplnil nekvalitní kopie situací Krajský úřad, dle žalobce nemá oporu v zákoně a dokazuje, že Krajský úřad nebyl nestranný a nadržoval ŘSD.

3. *Druhým* žalobním bodem žalobce namítal kolizi únikových schodišť s vegetačními úpravami. Ve vyjádření z 10. 11. 2021 (bod 5) žalobce namítal, že navrhované protihlukové stěny a na ně navazující úniková schodiště kolidují s vegetačními úpravami, které mají být jako kompenzační opatření realizovány na dálničním náspu dle stavebního povolení Ministerstva dopravy z 22. 12. 2020, č. j. 269/2017-910-IPK/119 (jde o stavební objekty C 801 Vegetační úpravy R49 a C 802 Vegetační úpravy MÚK Třebětice uvedené ve výrokové části na str. 3 stavebního povolení). Krajský úřad tuto námitku zamítl na str. 46 Prvostupňového rozhodnutí, proti jeho argumentaci se žalobce vymezil v odvolání (bod 3), neboť po stanovení lhůty k podání námitek veřejnou vyhláškou z 8. 7. 2021, č. j. KUZL 45696/2021 byl správní spis Krajským úřadem i ŘSD doplňován (mj. o situační výkresy a závazná stanoviska), a proto by tato žalobcová námitka podaná po doplnění spisu měla být akceptována. Již v námitkách z 9. 8. 2021 žalobce vytýkal, že protihlukové zdi vyžadují realizaci únikových schodišť a úpravu oplocení, přičemž ŘSD úniková schodiště

ani úpravy oplocení neučinil součástí navrhované změny. Jestliže 8. 7. 2021 nebylo zřejmé, co je původní záměr a co jeho změna, jestliže úniková schodiště nebyla řádně zakreslena do situací, pak je pochopitelné, že žalobce těžko mohl dedukovat kolizi únikových schodišť s rovněž nezakreslenými vegetačními úpravami. Že kolize není z podkladů spisu patrná, je důsledkem neúplné a nepřehledné dokumentace, což žalobce od počátku kritizoval. Poukazuje-li Krajský úřad na koncentrační zásadu územního řízení, pak žalobce uvedl, že ji Krajský úřad sám porušil ve prospěch ŘSD, když argumentoval závazným stanoviskem z 16. 11. 2021, č. j. KUZL 80288/2021, ke kterému neměl přihlížet (bod 2 odvolání). Věcně se měl Krajský úřad námitkou zabývat již z úřední povinnosti, když je povinen chránit veřejný zájem reprezentovaný stavebním povolením. Námitka kolize únikových schodišť s vegetačními úpravami je relevantní, neboť Napadené rozhodnutí předpokládá stavbu únikových schodišť, která vylučují realizaci vegetačních úprav, a to minimálně v tom rozsahu, v jakém byly pravomocně povoleny rozhodnutím Ministerstva dopravy z 22. 12. 2020, č. j. 269/2017-910-IPK/119. Tvrzení Krajského úřadu, že v projektové dokumentaci pro stavební povolení bude návrh výsadby podrobně zkoordinován s polohou únikových cest, je zmatečné, neboť vegetační úpravy již byly pravomocně povoleny. Napadené rozhodnutí do vegetačních úprav nemělo zasahovat, jejich změna nebyla předmětem změny Územního rozhodnutí. Jestliže ŘSD, který odpovídá za řádné vymezení předmětu řízení, neuvedl, že změna Územního rozhodnutí zasahuje do povolených vegetačních úprav, pak to nelze klást k tíži žalobce. Krajský úřad nemá pravomoc měnit stavební povolení vydané Ministerstvem dopravy a není to ani předmětem řízení. Žalovaný bod 3 odvolání zamítl na str. 47 až 48 Napadeného rozhodnutí, proti čemuž žalobce namítá následující. Žalovaný argumentaci opírá o projektovou dokumentaci pro provádění stavby, která nebyla založena do správního spisu, a žalobce se s ní tak nemohl seznámit a vyjádřit se k ní; bylo tak zkráceno jeho právo dle § 36 odst. 3 SpŘ. S předpokladem, že oba stavební objekty byly zkoordinovány tím, že jsou v jedné projektové dokumentaci, kterou ŘSD předložil MŽP, žalobce nesouhlasí, když z toho, že dva stavební objekty jsou zahrnuty v nějaké dokumentaci, neplyne, že byly zkoordinovány. V žádném výkresu projektové dokumentace, kterou předložil ŘSD při posuzování EIA, nejsou zakreslena úniková schodiště společně s vegetačními úpravami, z čehož plyne, že ke zkoordinování nedošlo. Z rozhodnutí Ministerstva životního prostředí o výjimce z 28. 11. 2013, č. j. 57905/ENV/13, 1367/570/13, (dále jen „Rozhodnutí o výjimce“), neplyne, že by MŽP mělo v roce 2013 povědomí o únikových schodištích, která byla předmětem změny Územního rozhodnutí. Ani v roce 2016 při vydávání závazného stanoviska EIA nemohla být kolize únikových schodišť s vegetačními úpravami zjištěna. V žádném výkresu tehdy posuzované DSP nejsou zakreslena úniková schodiště spolu s vegetačními úpravami. Argumentace žalovaného je vnitřně rozporná, neboť na jedné straně tvrdí, že PHS byly projednány ve stavebním řízení, a následně uvádí, že tytéž PHS byly z tohoto stavebního řízení na žádost stavebníka vyloučeny. Z toho plyne, že PHS ve stavebním řízení projednány nebyly a nemohly být, neboť postrádaly územní rozhodnutí.

4. V rámci *třetího* žalobního bodu žalobce namítal rozpor s podmínkou č. 11 Rozhodnutí o výjimce. Ve vyjádření z 10. 11. 2021 (bod 6) žalobce namítal, že změna Územního rozhodnutí je v rozporu s touto podmínkou, neboť před podáním žádosti o vydání stavebního povolení byla příslušná dokumentace odsouhlasena bez navrhovaných protihlukových stěn a únikových schodišť; dnes již nelze tyto objekty umístit ani realizovat v prostoru určeném pro výsadbu zeleně. Krajský úřad tuto námitku v Prvostupňovém

rozhodnutí zamítl, žalobce se proti jeho vypořádání vymežil v odvolání (bod 4). Dle odůvodnění Napadeného rozhodnutí by tato námitka měla být vypořádána na str. 42 až 43, tam uvedené úvahy žalovaného se ale míjí s podstatou námitky. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné, a tedy rozporné s § 68 odst. 3 SpŘ.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný projevil nesouhlas se žalobou a navrhl ji zamítnout.
6. K *prvnímu* žalobnímu bodu žalovaný konstatoval, že Územní rozhodnutí založil do spisu ŘSD (č. l. 293), ve spise je vedeno společně s výkresy na č. l. 292 až 257 (původcem je Krajský úřad). Podstatou vypořádání odvolací námitky je, že zástupce žalobce měl, jak tvrdil, hovořit s oprávněnou úřední osobou Krajského úřadu o čitelnosti, možnosti kopírovat nebo zaslat kopii elektronicky, ale v záznamu nic takového o provedeném úkonu uvedeno není, ačkoliv jej zástupce žalobce podepsal bez výhrad. Nejde vůbec o to, že by žalobce měl ihned na místě věcně hodnotit podklady, do kterých nahlíží, ale o potřebu uvést výhrady proti popisu úkonu, není-li popsán tak, jak reálně proběhl. V Napadeném rozhodnutí je zcela jasně úvaha žalovaného vztahena k této odvolací námitce, současně nikde není vytýkáno žalobci, že by měl okamžitě vyhodnocovat dokumenty. Dle žalovaného žalobce navozuje dojem, jako by předmětem řízení byla nějaká rozsáhlá změna Územního rozhodnutí, tak tomu ale není. Přílohou Územního rozhodnutí byly dva výkresy, jeden v měřítku 1 : 50 000 a druhý v měřítku 1 : 2 000. Předmětem řízení bylo v principu „prodloužení“ stávající protihlukové stěny nebo umístění zcela nové protihlukové stěny, která na žádnou stávající nenavazuje. Na takové změně nebylo co zásadního ověřovat, a žalovaný nesouhlasí se žalobcem, že mu údajně vzkázal, že mu může být jedno, co se uvádí v situačních výkresech. Žalovaný zjednodušeně shrnul, že nové protihlukové stěny jsou v situačním výkresu zobrazitelné jako čára (jde o půdorys a s ohledem na předepsané měřítko), přičemž pro představu o jejich parametrech je mnohem podstatnější znát jejich charakteristiky (řezy, pohledy, údaje o výšce,...), o nichž dotčené situační výkresy nemohou podat žádné informace – dle žalovaného si je toho žalobce vědom, a tvrzení o zhoršení možnosti ověřit si změny Územního rozhodnutí vůči navrženým novým protihlukovým stěnám výhradně na základě dotčených výkresů je jen teoretickým (spekulativním) důvodem pro zrušení Napadeného rozhodnutí. K žádosti připojil ŘSD dokumentaci pro vydání Prvostupňového rozhodnutí včetně výkresů nových protihlukových stěn v části C, kde jsou znázorněny mj. vazby na stávající Územní rozhodnutí (že nová protihluková stěna navazuje na stávající nebo je doplněna jako nová). Dle žalovaného samotné Územní rozhodnutí a jeho přílohy nepatří do věcných částí dokumentace k jeho změně, ale „pouze“ do části dokladové; i to navíc není úplně jasné (§ 94 odst. 4 a § 86 odst. 2 písm. e) stavebního zákona). Proti obsahu dokumentace včetně zakreslení vazby na dosavadní protihlukové stěny žalobce nic nenamítá, fakticky se soustředí jen na kvalitu jednoho výkresu jako písemnosti v dokladové části dokumentace. Žalovaný v reakci na odvolání nanejvýš alternativně připustil, že i kdyby byl výkres k Územnímu rozhodnutí horší čitelnosti, nemělo by to vliv na posouzení kompatibility nových protihlukových stěn s dosavadními již umístěnými a povolenými protihlukovými stěnami. Žalobci nemohla vzniknout žádná újma na právech; ze všech odvolacích námitek komplexně plynulo, že si je vědom, kde se nové protihlukové stěny navrhuje umístit. Žalovaný odmítá dovozování nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí proto, že nebyla výslovně vypořádána žalobcova věta o tom, že situační výkresy měl dodat ŘSD a nikoliv Krajský úřad. Nosnou úvahou odvolací námitky byla otázka, zda horší čitelnost výkresu měla vliv na zákonnost nebo správnost Prvostupňového rozhodnutí,

nikoliv, že by takový vliv mohla mít skutečnost, kdo do spisu doložil výkres. I dotčená věta je přitom založena primárně na názoru, že žalobce požadoval kvalitnější kopie, nikoliv na tvrzené újmě, která by mu měla vzniknout tím, že Krajský úřad, který měl výkresy k dispozici díky jiné úřední činnosti, je založil do spisu; logicky se tak žalovaný výslovně nezabýval druhořadou otázkou, zda Krajský úřad mohl založit kopie do spisu. Na základě § 6 odst. 2 a § 50 odst. 2 SpŘ Krajský úřad mohl do spisu založit výkres, který měl k dispozici na základě úřední činnosti, aniž by se zpronevěřil zásadě nestrannosti.

7. Ke *druhému* žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že 1. 2. 2023 seznámil žalobce s tím, že bude vycházet z informací v informačním systému EIA. O tom, že záměr byl posouzen v EIA, byli účastníci řízení vyrozuměni na str. 2 Prvostupňového rozhodnutí i v oznámení o zahájení řízení; na str. 21 Napadeného rozhodnutí žalovaný zdůvodnil, proč vycházel z podkladů pro vydání prioritního závazného stanoviska EIA. Žalobce tedy byl zpraven ve smyslu § 36 odst. 3 SpŘ, resp. už na základě § 9b odst. 1 písm. c) zákona EIA o dokumentech pořizovaných během EIA včetně internetového odkazu. Žalovaný nepokládal za nutné a reálné založit do spisu vše z informačního systému EIA včetně dokumentace, o níž hovoří žalobce; takový postup by byl zatěžující, nepraktický a v rozporu se smyslem § 9b odst. 1 písm. c) zákona EIA. Nemůže se jednat ani o to, že by skutkový stav neměl oporu ve spise, neboť judikatura zná kategorii podkladů pro vydání rozhodnutí uchovávaných mimo spis – jde o listiny, které má správní orgán trvale k dispozici a jsou přístupné účastníkům řízení; tato kritéria dokumenty, o nichž se informuje podle § 9b odst. 1 písm. c) zákona EIA, splňují. Dále k argumentaci žalobce žalovaný uvedl, že slovem „zkoordinovat“ mínil v Napadeném rozhodnutí vyjádřit, že jsou-li stavební objekty obsaženy ve stejné (projektové) dokumentaci, nejsou vůči sobě v rozporu. Uvedl-li žalobce, že v projektové dokumentaci nejsou ve výkresech zakreslena úniková schodiště společně s vegetačními úpravami, pak dle žalovaného opomněl, že se žalovaný tomuto věnoval na str. 47 ve spojení se str. 43 a 44 Napadeného rozhodnutí, kde učinil zjištění, že nové protihlukové stěny byly součástí tohoto podkladu pro EIA, a to i v souvislosti s vegetačními úpravami (tento podklad pro EIA je v souladu s dokumentací pro umístění nových protihlukových stěn, která byla schválena v tomto řízení o změně Územního rozhodnutí). Toto zjištění plyne z podkladů vyjmenovaných v Napadeném rozhodnutí. Z dalších částí projektové dokumentace, která byla podkladem pro EIA, plyne totéž (např. i samostatné výkresy SO 701.1, SO 703.2 a SO 703.4 zakreslují úniková schodiště/nouzové východy a technické zprávy (specifikace) těchto stavebních objektů o nich hovoří). Žalovaný trvá na závěru, že úniková schodiště nových protihlukových stěn nejsou v kolizi s vegetačními úpravami. V další argumentaci žalobce nesprávně pochopil roli MŽP – v Napadeném rozhodnutí žalovaný o MŽP hovořil jednak jako o orgánu EIA, jednak jako o odvolacím správním orgánu ochrany životního prostředí na úseku rozhodování o výjimkách ze zákazů u zvláště chráněných druhů; veškeré zmínky o MŽP vztažené k roku 2013 se výslovně vztahují k rozhodování o výjimkách, nikoliv k EIA. Tedy v Napadeném rozhodnutí samozřejmě není úvaha, že by MŽP v roce 2013 mělo vědět o nových protihlukových stěnách projektovaných později. Žalovaný vystavěl odůvodnění (str. 47) na závěru, že MŽP jako orgán EIA vědělo o nových protihlukových stěnách společně s výsadbami (vegetačními úpravami), protože podklady pro EIA ve věci prioritního dopravního záměru celé dálnice D49 obsahovaly četné zmínky jak o nových protihlukových stěnách, tak o vegetačních úpravách (včetně jejich vzájemné spojitosti). Při vydání závazného stanoviska z 22. 11. 2016, č. j. 63881/ENV/16 tedy MŽP mělo tyto informace. Na základě oznámení o zahájení územního řízení ve věci umístění nových

protihlukových stěn MŽP vydalo tzv. verifikační závazné stanovisko z 5. 8. 2021, č. j. MŽP/2021/710/4049, jímž souhlasilo, že nové protihlukové stěny nejsou změnou záměru, která by podléhala posouzení vlivů na životní prostředí a veřejné zdraví (podklad do EIA tyto nové protihlukové stěny zahrnoval, logicky tak nemohlo jít o změnu). Dále žalovaný neuvedl, jak tvrdí žalobce, že nové protihlukové stěny byly projednány ve stavebním řízení, a zároveň, že byly z tohoto projednání vyloučeny. V Napadeném rozhodnutí (str. 22, 44, 45 bod a) výčtu a 47) žalovaný uvádí, že nové protihlukové stěny byly obsaženy v projektové dokumentaci pro vydání stavebního povolení pro stavbu dálnice z 22. 12. 2020, č. j. 269/2017-910-IPK/119 a v dokumentaci pro provádění stavby, která byla podkladem pro EIA; nikde se neuvádí, že byly projednány ve stavebním řízení.

8. Dle žalovaného *třetí* žalobní bod není řádným žalobním bodem. Žalovaný poukázal na str. 42 a násl. Napadeného rozhodnutí s tím, že argumentace je na cca dvou stranách včetně konkrétních úvah a odkazů na podklady. Žalobce se tedy měl vůči čemu konkrétně vymezit, žalobní bod však pojal jako stručnou rekapitulaci, co napadl odvoláním, a zůstal jen u tvrzení, že odůvodnění se míjí s podstatou vznesené námitky. Žalovaný tak nemá, k čemu by se věcně vyjádřil, a odkázal na uvedené pasáže Napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření ŘSD k žalobě

9. Ve vyjádření z 28. 8. 2023 ŘSD navrhl žalobu pro bezpředmětnost zamítnout. Uvedl, že žalobní námitky má za nedůvodné a Napadené rozhodnutí za věcně i právně správné, zákonné a přezkoumatelné, a že se připojuje k vyjádření žalovaného k žalobě. V podrobném vyjádření k žalobě z 1. 7. 2024 ŘSD rovněž navrhl pro nedůvodnost zamítnutí žaloby a přiznání náhrady nákladů řízení.
10. K *prvnímu* žalobnímu bodu ŘSD uvedl, že Napadené rozhodnutí neobsahuje rozsáhlé ani významné změny oproti původnímu záměru dálnice D49, umísťují se tři stavební objekty – protihlukové stěny, které jsou na obrazových přílohách vyobrazeny z pohledu půdorysu, tj. jako přímky, a neobsahují další informace, které by žalobce mohl využít. Tvrzená nemožnost seznámit se s kompletním Územním rozhodnutím pouze z důvodu horší čitelnosti obrazových příloh nemůže působit nezákonnost ani nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí. Dle tvrzení Krajského úřadu navíc žalobce měl možnost přílohy nastudovat v elektronické podobě, přičemž žalobcovo tvrzení, že tomu tak nebylo, není uvedeno v záznamu o nahlížení do spisu, které žalobce podepsal. ŘSD poukázal, že po žalobci nikdo nepožadoval, aby podklady, do nichž nahlížel, okamžitě vyhodnocoval, ale mohl vznést výhrady proti záznamu, neodpovídal-li skutečnému průběhu úkonu. K námitce stran nevypořádání tvrzení o dodání situačních výkresů Krajským úřadem a nikoliv ŘSD konstatoval, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud uvedou právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Žalobní bod je tak nedůvodný a účelový.
11. Ke *druhému* žalobnímu bodu ŘSD konstatoval, že vegetační úpravy jsou plně v souladu s plánovanou realizací protihlukových stěn i únikových schodišť. Tento závěr vychází z projektové dokumentace k vydání prioritního závazného stanoviska EIA, žalovaný jej v Napadeném rozhodnutí (str. 47 až 48) dostatečně odůvodnil a s námitkou kolize se dostatečně vypořádal. Žalobce dle ŘSD opomíjí odůvodnění Napadeného rozhodnutí, podle něhož nové protihlukové stěny byly součástí podkladů pro EIA, a to i ve vztahu k vegetačním úpravám. Lichá je související námitka, že se žalobce nemohl se jmenovanými podklady seznámit, jelikož nebyly součástí správního spisu. Žalovaný není povinen založit

projektovou dokumentaci pro vydání prioritního závazného stanoviska EIA do správního spisu, když je veřejně dostupná a žalobce v žalobě prokázal, že se s ní v minulosti seznámil (v odst. 2.2 žaloby sám uvedl internetový odkaz, kam ŘSD projektovou dokumentaci uložil).

12. *Třetí* žalobní bod je dle ŘSD neurčitý a nedostatečný z pohledu požadavků na náležitosti žaloby, nelze z něj zjistit, z jakých skutkových důvodů vychází; nadto je nedůvodný, když k rozporu Napadeného rozhodnutí s podmínkou č. 11 Rozhodnutí o výjimce nedochází, s čímž se žalovaný v Napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Úvodem krajský soud k výroku I. tohoto rozsudku konstatuje, že usnesením krajského soudu ze dne 26. 9. 2023, č. j. 39 A 6/2023-66 bylo řízení o projednávané věci přerušeno, a to s ohledem na skutečnost, že u krajského soudu probíhalo pod sp. zn. 39 A 5/2023 řízení, jehož předmětem bylo totéž Napadené rozhodnutí jako v projednávané věci, a jehož výsledek tak mohl mít zásadní vliv na rozhodování soudu o nyní řešené věci. Vzhledem k tomu, že řízení vedené pod sp. zn. 39 A 5/2023 bylo skončeno vydáním rozsudku ze dne 20. 6. 2024, č. j. 39 A 5/2023-146, rozhodl krajský soud o pokračování v řízení o nyní projednávané věci.
14. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě jednoho měsíce poté, kdy Napadené rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, [dále jen „s. ř. s.“], ve spojení s § 2 odst. 2 větou první zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací (liniový zákon), ve znění do 30. 6. 2023), přezkoumal Napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při splnění podmínek stanovených v § 51 odst. 1 s. ř. s. krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání.
15. Z obsahu správních spisů zjistil krajský soud skutkový stav, jak je konstatován v odst. 1 tohoto rozsudku. Další podrobnější zjištění ze správních spisů jsou uvedena v rámci vypořádání žalobních bodů níže.

V.a K nemožnosti seznámit se s kompletním Územním rozhodnutím (*k prvnímu žalobnímu bodu*)

16. Žalobce uvedl, že situační výkresy v měřítku 1 : 2 000, které jsou součástí Územního rozhodnutí, byly ve správním spise založeny pouze ve zmenšené, a tedy nečitelné podobě, přičemž namítal, že konkretizoval újmu, která mu tím měla vzniknout, a to v podobě nemožnosti ověřit, jak se liší podoba stavby umístěné Územním rozhodnutím od navrhované změny. Krajský soud se neztotožňuje se žalobcem, že jeho posledně uvedené tvrzení je stran vzniku újmy, resp. zásahu do práv dostatečné. Žalobce tvrdil pouze obecně, že údajně nemohl v důsledku zmenšených situačních výkresů ověřit, jak se liší podoba stavby umístěné Územním rozhodnutím od navrhované změny, ale neuvedl konkrétně, jaké pochybnosti mu stran změn stavby vznikly, jaké údaje či fakta mínil situačními výkresy potvrdit či naopak vyvrátit. Již s ohledem na tuto skutečnost nelze usuzovat na důvodnost této námitky. Navíc krajský soud nepovažuje situační výkresy, jak jsou založeny ve správním spise (č. l. 257 až 264), za nečitelné, i text na štítcích výkresů lze, byť ne zcela

komfortně, přečíst. Skutečnost, že čitelnost fotografií těchto situačních výkresů pořízených žalobcem je ztížena, na uvedeném nic nemění; podstatné jsou podklady (a jejich kvalita) založené ve správním spise. Dále považuje krajský soud za nutné ve shodě se žalovaným uvést, že ze správního spisu se podává, že situační výkresy nejsou jediným podkladem, z něhož by bylo možné zjistit, jak se liší podoba stavby umístěné Územním rozhodnutím od navrhované změny. Konkrétně lze příkladmo odkázat na popis změny stavby ve veřejné vyhlášce – oznámení o zahájení řízení o změně územního rozhodnutí z 8. 7. 2021, na technický popis předmětných částí stavebních objektů v části 9 Souhrnné technické zprávy (příloha B DÚR) či na katastrální situační výkres č. C 4 (příloha C DÚR), v němž jsou vyznačeny protihlukové stěny včetně rozlišení, které z nich, či které jejich části, jsou obsaženy v Územním rozhodnutí, a které jsou řešeny dotčenou změnou. Krajský soud tedy nedospěl k závěru, že by došlo k porušení zásady procesní rovnosti účastníků ve smyslu § 7 SpŘ, a důvodnou neshledal ani námitku, že bylo zkráceno žalobcovo právo vyjádřit se v plném rozsahu – jednak krajský soud opakuje, že žalobce ani nenaznačil, k čemu se mínil vyjádřit, resp. jaké pochybnosti, jež mínil ověřovat, mu o dotčené změně Územního rozhodnutí vznikly, a jednak lze poukázat i na poměrně obsáhlé odvolání (19 odvolacích důvodů), které svědčí o tom, že žalobce měl podklady pro změnu Územního rozhodnutí dostatečně nastudované a věděl, v čem změna spočívá.

17. K námitce týkající se záznamů o nahlížení do spisu krajský soud uvádí následující. Část odvolací argumentace žalobce (srov. bod 12 odvolání z 10. 1. 2022) byla založena na nesouhlasu žalobce s tvrzením Krajského úřadu v Prvostupňovém rozhodnutí, že žalobce (jeho zástupce Miroslav Mach) byl upozorněn, že každý spis je částečně veden elektronicky, a lze tak nahlížet i na monitoru, kde si lze libovolnou část dokumentu zvětšit. Žalobce namítal, že záznam o nahlížení do spisu z 5. 11. 2021 nic takového nedokládá, a tvrdil opak, tj. že mu bylo úřední osobou sděleno, že podklady jsou k dispozici jen v papírové podobě. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že záznam o nahlížení do spisu z 5. 11. 2021 (a stejně tak i záznam o nahlížení do spisu z 26. 8. 2021) obsahuje popis úkonu spočívajícího v tom, že se M. M., jakožto zástupce žalobce, dostavil uvedeného dne v uvedenou hodinu na uvedené místo za účelem nahlížení do spisu; dále je v něm uvedeno, že „*Pan M. M. po seznámení se spisem si pořídil fotoaparátem fotografie dokumentů ze spisu včetně výkresů stavby.*“; následuje informace o ukončení nahlížení do spisu, o tom, že záznam byl hlasitě přečten a podepsán, jakož i podpisy úřední osoby a M. M. K žalobcově odvolací argumentaci je tedy předně nutno podotknout, že záznam o nahlížení do spisu z 5. 11. 2021 neobsahuje ani informaci podporující jeho tvrzení, tj. že mu bylo k dotazu sděleno, že podklady jsou k dispozici jen v papírové podobě. Za situace „tvrzení proti tvrzení“ pak žalovanému nezbývalo než vyjít z průběhu úkonu, jak je popsán v záznamu o nahlížení do spisu z 5. 11. 2021, tedy bez polemiky ohledně možnosti prohlédnout si podklady v elektronické podobě (na monitoru) a bez polemiky ohledně kvality nahlížených podkladů. Nakolik argumentace žalovaného stran neuvedení námitek v záznamu o nahlížení do spisu v Napadeném rozhodnutí (str. 48 až 49) zjevně mířila primárně na odvolací argumentaci žalobce ohledně (ne)možnosti nahlédnout do spisu v elektronické podobě, a nikoliv na otázku čitelnosti podkladů, čemuž se žalovaný věnoval výslovně následně (str. 49 Napadeného rozhodnutí), uvádí krajský soud, že námitku žalobce, že po účastnících řízení nelze požadovat, aby dokumenty, které při nahlížení fotografují, okamžitě vyhodnocovali, vnímá jako účelovou. Dle krajského soudu v situaci, kdy účastník řízení nahlíží do správního spisu a fotografuje si z něj podklady, nevyžaduje většího úsilí, aby

zaregistroval, že některý z podkladů je pro něj nečitelný. Jde o skutečnost zjistitelnou pouhým okem a není potřeba žádné hlubší myšlenkové operace. Po žalobci nikdo nevyžadoval, aby proti podkladům „sepisoval námitky“. Dle krajského soudu by bylo zcela dostatečné, aby v záznamu o nahlížení do spisu bylo k požadavku žalobce uvedeno, že konkrétní dokument (zde situační výkresy) byl předložen v nečitelné podobě a nebylo mu umožněno nahlédnout do jiné, čitelné podoby dotčeného dokumentu. To však žalobce neučinil, nicméně s ohledem na posouzení problematiky čitelnosti situačních výkresů výše je tím méně zásadní, zda žalobce stran čitelnosti situačního výkresu cokoliv namítal během nahlížení do spisu.

18. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí v důsledku nevypořádání odvolací námitky, že situační výkresy měl dodat ŘSD a nikoliv v nekvalitní podobě Krajský úřad, uvádí krajský soud následující. Již v Prvostupňovém rozhodnutí Krajský úřad uvedl (str. 45), že ověřené situace (situační výkresy) doplnila do spisu úřední osoba, jelikož spis týkající se Územního rozhodnutí byl tehdy před odesláním na Ministerstvo pro místní rozvoj v rámci odvolacího řízení k dispozici na Krajském úřadu. Vysvětlení se tedy žalobci dostalo, a protože z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně jeden celek (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56), nelze na základě této žalobcovy námitky konstatovat nezákonnost nebo dokonce nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí. Jedná-li se čistě o argumentaci stran skutečnosti, kdo do správního spisu založil situační výkresy, pak k ní krajský soud dodává jednak, že žalobce opomíná zásadu vstřícnosti správního orgánu, zakotvenou v § 4 odst. 1 SpŘ, a jednak, že ji považuje za formální, když není zřejmý její praktický dopad do žalobcových práv. Dále krajský soud v této souvislosti připomíná, že povinnost správního orgánu odůvodnit řádně své rozhodnutí nelze ztotožňovat s povinností detailně odpovědět na každou námitku, resp. na každou větu v odvolání, především je podstatné se vypořádat se základními (stěžejními) námitkami účastníka řízení.
19. Po posouzení dílčích námitek dospěl krajský soud k závěru, že *první* žalobní bod není důvodný.

V.b Ke kolizi únikových schodišť s vegetačními úpravami (ke druhému žalobnímu bodu)

20. Žalovaný se námitkou kolize únikových schodišť s vegetačními úpravami zabýval na str. 47 až 48 Napadeného rozhodnutí a shledal ji nedůvodnou s odkazem na zjištění plynoucí z podkladů prioritního závazného stanoviska EIA, přičemž tento postup odůvodnil na str. 21 Napadeného rozhodnutí. Žalovaný v Napadeném rozhodnutí uvedl, že nové protihlukové stěny byly součástí projektové dokumentace pro provádění stavby, a to i v souvislosti s vegetačními úpravami, jakožto podkladu prioritního závazného stanoviska EIA obsahujícího popis aktuálního technického řešení záměru. Podklady, včetně zmiňované projektové dokumentace pro provádění stavby, byly zveřejněny a jsou k dispozici pod odkazem https://portal.cenia.cz/eiasea/detail/EIA_MZP001X. Žalovaný s tím, že bude vycházet z informací v Informačním systému EIA, seznámil mimo další subjekty i žalobce veřejnou vyhláškou – konečné seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí z 1. 2. 2023. Informace o tom, že záměr byl posouzen podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „ZoEIA“), byla obsažena v Prvostupňovém rozhodnutí (str. 2), resp. již ve veřejné vyhlášce – oznámení o zahájení

řízení o změně územního rozhodnutí z 8. 7. 2021 (str. 4 až 5, byť s chybně uvedeným kódem záměru, což není v žalobě namítáno [nad rámec tedy ke kódu viz str. 20 až 21 Napadeného rozhodnutí]). Žalobci tedy prokazatelně bylo známo, kde se lze seznámit s dokumenty pořízenými v průběhu posuzování vlivů na životní prostředí, a neučinil-li tak, lze to přičítat jen k jeho tíži. Je sice pravdou, že správní spis mají zásadně tvořit všechny dokumenty týkající téže věci, nicméně toto pravidlo se neuplatní, stanoví-li zákon jinak (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541). Právě o takovou výjimku jde dle krajského soudu v projednávané věci. Ustanovení § 9b odst. 1 písm. c) ZoEIA totiž stanoví, že správní orgán příslušný k vedení navazujícího řízení zveřejňuje postupem podle § 25 SpŘ spolu s oznámením o zahájení řízení informace o tom, kde se lze seznámit s dokumenty pořizovanými v průběhu posuzování, které se zveřejňují podle § 16 ZoEIA. Citované ustanovení tedy upravuje informační povinnost správního orgánu příslušného k vedení navazujícího řízení primárně ve vztahu k veřejnosti, přičemž se vychází z toho, že zveřejnění informací, resp. zajištění přístupu k nim, je základní podmínkou efektivního zapojení veřejnosti do řízení, o čemž vypovídá, že ode dne zveřejnění informací se počítá lhůta pro uplatnění připomínek veřejnosti k záměru. Z toho je zřejmé, že ZoEIA předpokládá, že zveřejněním informací bude i veřejnosti umožněno se seznámit s (uveřejněnými) podklady rozhodnutí a k těmto se vyjádřit. Ostatně žalobce podle uvedeného také postupoval, když se na základě veřejné vyhlášky – oznámení o zahájení řízení o změně územního rozhodnutí z 8. 7. 2021 do navazujícího řízení, jehož předmětem byla řešená změna Územního rozhodnutí, přihlásil podáním z 26. 7. 2021, a podáním z 9. 8. 2021 zaslal Krajskému úřadu námitky proti změně Územního rozhodnutí. Dle krajského soudu by tedy bylo ryze formalistické a v rozporu se smyslem a účelem § 9b odst. 1 písm. c) ZoEIA trvat na tom, aby správní orgán všechny zveřejněné informace (podklady) zakládal do správního spisu. Navíc sám žalobce v žalobě explicitně uvedl výše zmíněný internetový odkaz s tím, že je na něm dostupná projektová dokumentace, kterou předložil ŘSD při posuzování EIA, a návazně argumentoval obsahem výkresů této projektové dokumentace. Argumentuje-li tedy žalobce zkrácením svého práva dle § 36 odst. 3 SpŘ v důsledku nezaložení projektové dokumentace k EIA do správního spisu, když s ní žalobce mohl být, resp. byl zjevně seznámen, pak má krajský soud tuto námitku za formalistickou a účelovou, současně v tomto ohledu krajský soud neshledal zásah do veřejných subjektivních práv žalobce.

21. Pokud jde o námitku koordinace únikových schodišť s vegetačními úpravami, nutno k ní primárně uvést, že argumentace žalovaného nespočívala pouze na tvrzení, že oba tyto stavební objekty byly zkoordinovány tím, že jsou v jedné projektové dokumentaci, kterou ŘSD předložil MŽP, byť logicky lze předpokládat, že jsou-li stavební objekty zahrnuty v jedné projektové dokumentaci, nejsou vzájemně v rozporu. Argumentace žalovaného především na str. 47 Napadeného rozhodnutí byla obsáhlejší. Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný popsal, že nové protihlukové stěny byly součástí projektové dokumentace pro provádění stavby, která byla podkladem pro EIA, a to i v souvislosti s vegetačními úpravami. Dále uvedl žalobcem naříkanou větu o tom, že oba stavební objekty byly zkoordinovány tím, že jsou v jedné projektové dokumentaci, a nemohou tak být vůči sobě v rozporu, který by bránil umístit nové protihlukové stěny tak, že by snad únikové průchody nepřijatelně kolidovaly s jiným účelem využití přiléhajících pozemků. Krajský soud dodává, že dotčená projektová dokumentace (dostupná na výše uvedeném odkazu ve složce MZP001X_podklady2.zip > DSP > C Stavební část > složky 701 a 703) obsahuje ve vztahu

ke každé ze tří dotčených protihlukových stěn (především) situace (situační výkresy) se zakreslenými únikovými schodišti, resp. nouzovými východy a technické specifikace, které o nich pojednávají, jakož i přílohu „SO 801 Vegetační úpravy/doplnění DSP – Ozelenění protihlukových stěn podél R 49 Fryšták – Hulín popínávkami“; jednotlivé podklady projektové dokumentace je přitom nutno vnímat ve vzájemné souvislosti, nikoliv izolovaně. Žalovaný podotkl, že MŽP jako orgán EIA o tom mělo povědomí, k čemuž odkázal na Rozhodnutí o výjimce (položka č. 54 dokladové části projektové dokumentace), v němž se hovoří o výsadbě jako o kompenzačním opatření. Dále žalovaný uvedl, že zkoordinovanost stavebního povolení Ministerstva dopravy z 22. 12. 2020 a nových protihlukových stěn stvrdil i ministr dopravy v rozhodnutí z 9. 3. 2022, č. j. MD-39441/2021-510/3. Žalovaný se v Napadeném rozhodnutí zabýval i vlivem závěru o koordinaci stavebních objektů a skutečnosti, že nové protihlukové stěny nebyly předmětem stavebního řízení, které skončilo vydáním stavebního povolení Ministerstva dopravy z 22. 12. 2020, ale vegetační úpravy byly, přičemž jako podstatné shledal, že vegetační úpravy hrají roli jako kompenzační opatření za jiné zásahy do přírody, a proto bylo rozhodné, že o koexistenci nových protihlukových stěn a vegetačních úprav byly zpraveny příslušné orgány ochrany přírody (k této problematice viz str. 43 až 44 Napadeného rozhodnutí). S ohledem na konstatované odůvodnění v Napadeném rozhodnutí krajský soud nesouhlasí s obecným názorem žalobce, že ke zkoordinování nedošlo, nejsou-li ve výkresu projektové dokumentace zakreslena úniková schodiště spolu s vegetačními úpravami. Žalovaný zkoordinování stavebních objektů odůvodnil i dalšími skutečnostmi, proti nimž se žalobce v žalobě nevymezil (mimo námitky vypořádané v následujícím odstavci), a žalobcovu námitku tak nelze než posoudit jako nedůvodnou.

22. V souvislosti s výše uvedeným odůvodněním žalovaného žalobce namítal, že z Rozhodnutí o výjimce neplyne, že by MŽP mělo v roce 2013 povědomí o únikových schodištích, která byla předmětem změny Územního rozhodnutí. To však žalovaný v Napadeném rozhodnutí ani netvrdil. Dotčená část odůvodnění Napadeného rozhodnutí je založena na tom, že MŽP v pozici orgánu EIA, nikoliv (dříve) v pozici odvolacího správního orgánu ochrany životního prostředí na úseku rozhodování o výjimkách ze zákazů u zvláště chráněných živočichů, mělo povědomí o nových protihlukových stěnách společně s vegetačními úpravami, když v Rozhodnutí o výjimce je pojednáno o výsadbě jako o kompenzačním opatření, a v dalších podkladech prioritního závazného stanoviska EIA jsou informace o nových protihlukových stěnách i vegetačních úpravách. Pokud jde o žalobcovu námitku, že ani v roce 2016 při vydávání EIA nemohla být kolize únikových schodišť s vegetačními úpravami zjištěna, když v žádném výkresu tehdy posuzované dokumentace pro stavební povolení nejsou zakreslena úniková schodiště společně s vegetačními úpravami, k této krajský soud odkazuje na odůvodnění v předchozím odstavci.
23. Není pravdivé tvrzení žalobce, že by žalovaný na jedné straně uvedl, že protihlukové stěny byly projednány ve stavebním řízení, a následně, že byly z tohoto stavebního řízení na žádost stavebníka (ŘSD) vyloučeny. Žalovaný v Napadeném rozhodnutí uvedl (str. 47): „*Nové PHS ve stejném rozsahu jako je tomu v dokumentaci změny č. 3 ÚR pro R49 byly také nejprve projednávány i ve stavebním řízení, v němž zdejší ministerstvo (prostřednictvím odboru infrastruktury a územního plánu) vydalo SP pro D49. Tato skutečnost vyplývá ze str. 31, odst. [87] SP pro D49, kde se uvádí (zvýrazněno nyní ministerstvem): „Stavebník dále podáním ze dne 21. 10. 2019 č. j. 19-205-1800 požádal o vyloučení následujících stavebních objektů, resp. jejich částí ze společného do samostatného řízení. Jednalo se o tyto SO: C 701, Protihluková stěna*

Třebětice - pouze část v km 4,057 - km 4,500 dálnice D49; C 703, Protihluková stěna - pouze části: 703.2 PHS Horní Lapač v km 11,301 – 11,921 a 703.4 PHS Dolní Ves vpravo v km 16,360 – 16,600.“ (podtržení přidáno krajským soudem). Uvedl-li tedy žalovaný, že nové protihlukové stěny byly „nejprve projednávány ve stavebním řízení“, neznamená to, jak se domnívá žalobce, že byly projednány. Argumentaci žalovaného tak krajský soud vnitřně rozpornou neshledal. Navíc jde o další příklad žalobcovy formální argumentace, u níž není zřejmý její praktický dopad do žalobcových práv a tedy ani to, co jí sleduje.

24. Všechny dílčí námitky, z nichž se sestává *druhý* žalobní bod, tedy vyhodnotil krajský soud jako nedůvodné.

V.c K rozporu s podmínkou č. 11 Rozhodnutí o výjimce (ke třetímu žalobnímu bodu)

25. Třetí žalobní bod (obdobně jako i ty předchozí) žalobce strukturoval tak, že popsal, co v průběhu správního řízení namítal, že jeho námitku Krajský úřad zamítl, že se proti tomu žalobce vymezil v odvolání, a že vypořádání jeho odvolací námitky by dle odůvodnění Napadeného rozhodnutí mělo být na jeho str. 42 až 43. Co do žalobní argumentace se však žalobce omezil pouze na konstatování, že úvahy žalovaného na uvedených stranách Napadeného rozhodnutí se mýlí s podstatou vznesené námitky, a dovodil, že Napadené rozhodnutí proto je nepřezkoumatelné, tedy rozporné s § 68 odst. 3 SpŘ.
26. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.
27. Žalovaný se odvolací námitce týkající se podmínky č. 11 Rozhodnutí o výjimce věnoval především na stranách 43 až 45 Napadeného rozhodnutí, nikoliv na str. 42 až 43, jak uvedl žalobce. Dotčená část Napadeného rozhodnutí obsahuje zcela konkrétní úvahy žalovaného a odkazy na podklady, krajský soud v ní tedy prvky nepřezkoumatelnosti neshledal. Jde o poměrně obsáhlou pasáž textu, k níž měl žalobce příležitost se podrobně vyjádřit. Žalobce tak však neučinil, neuvedl, proč, resp. v čem se mají úvahy žalovaného míjet s podstatou odvolací námitky, ani co touto podstatou žalobce vůbec mínil. Velmi obecnou a strohou argumentaci žalobce tak dle krajského soudu nelze považovat za řádně uplatněný žalobní bod dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když z ní není vůbec patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Protože krajský soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet žalobní argumentaci, nezbylo mu, než žalobcem uplatněnou argumentaci posoudit jako nedostatečnou a tedy nedůvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Vzhledem k tomu, že po posouzení žalobních bodů dospěl krajský soud k závěru, že nejsou důvodné, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. Výrok o nákladech řízení má pak oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nicméně protože mu nad rámec úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly, náhrada nákladů řízení mu přiznána nebyla.
30. Výrok o náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení, a to včetně ŘSD, který nárokoval náhradu nákladů řízení, je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., když krajský soud jim neuložil

žádné povinnosti v řízení a neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání náhrady dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. K odstranění vad kasační stížnosti učiněnému po lhůtě pro podání kasační stížnosti se nepřihlíží. Soud k odstranění nedostatků kasační stížnosti nevyzývá.

Ostrava 12. září 2024

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu